

Sygn. akt VIII C 1916/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.

przeciwko Z. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. nakazuje pobrać od powoda (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 676,30 zł (sześćset siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści groszy).

Sygn. akt VIII C 1916/17

UZASADNIENIE

W dniu 1 sierpnia 2013 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu Z. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 553 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany byłą związany z (...) spółka z o.o. umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w związku z którą był zobowiązany do zapłaty kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Na podstawie umowy cesji z dnia 25 kwietnia 2012 roku powód nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 443,02 zł tytułem wartości ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne, 37,40 zł tytułem odsetek ustawowych za zwłokę naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od dni wymagalności każdej z faktur do dnia 20 kwietnia 2012 r. i 72,58 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za okres od dnia 21 kwietnia 2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2- 4)

W dniu 7 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 5 v.)

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, aby podpisywał umowę o dostarczanie usług telekomunikacyjnych z (...) spółka z o.o.

(sprzeciw k. 14)

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 16 v.)

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2017 r. strona powodowa wyjaśniła, że kwota 443,02 zł tytułem wartości ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne objęta jest notą obciążeniową nr (...) wystawioną w dniu 6 sierpnia 2011 r. Ponadto pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pismo procesowe k. 25- 27, pozew na urzędowym formularzu k. 28- 29)

W piśmie złożonym na urzędowym formularzu pozwany powtórzył, że nie zawierał umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 5 lutego 2011 r. Ponadto Z. S. wskazał, że zgubił dowód osobisty, przy pomocy którego zaciągnięto kredyty w Banku (...) na jego nazwisko. W związku z tym policja prowadziła postępowanie, które zostało umorzone.

(pismo procesowe złożone na urzędowym formularzu k. 74- 75)

W piśmie procesowym z dnia 14 grudnia 2017 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko oraz wyjaśniła, że w związku z zawarciem umowy z dnia 5 lutego 2011 r. pozwany otrzymał upust w wysokości 498 zł na zakup aparatu telefonicznego. Umowa zawarta na okres od 5 sierpnia 2011 r. do 4 sierpnia 2014 r. została rozwiązana z winy pozwanego w dniu 5 lutego 2012 r. co skutkowało powstaniem roszczenia o zwrot przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(pismo procesowe k. 83- 84)

Postanowieniem z dnia 22 marca 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 97)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 126- 127)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2011 r. osoba przedstawiająca się jako Z. S. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o udział w promocji Z. z miesięcznym zobowiązaniem na okres 36 miesięcy. Zgodnie z pkt. II ust. 2 powołanej umowy w przypadku niedotrzymania przez użytkownika warunków promocji skutkujących rozwiązaniem umowy, rozwiązania umowy przez użytkownika lub przez operatora z winy użytkownika, przed upływem terminu określonego w umowie operator może żądać od użytkownika zapłaty roszczenia w wysokości stanowiącej równowartość udzielonego upustu według wartości na dzień zawarcia umowy, wyrażającego się w różnicy pomiędzy ceną aparatu telefonicznego poza promocją, a ceną zakupu aparatu, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(umowa o udział w promocji k. 57- 58, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 59, warunki oferty promocyjnej k. 60- 61)

W dniu 6 sierpnia 2011 roku (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wobec Z. S. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 443,02 zł, płatną do dnia 27 sierpnia 2011 r., w wysokości upustu określonego w umowie w związku z niedotrzymaniem warunków umowy Z..

(nota obciążeniowa k. 56)

W dniu 26 marca 2012 roku (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ramową przelewu wierzytelności.

(umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 30- 32)

W dniu 25 kwietnia 2012 roku (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. porozumienie stanowiące załącznik nr 3 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 26 marca 2012 r.

(porozumienie k. 30)

Z. S. zgłosił w dniu 4 września 2012 r. utratę dowodu osobistego (...) wydanego w dniu 7 października 2002 r., w dniu 26 września 2014 r. utratę dowodu osobistego (...) wydanego w dniu 6 września 2012 r., a w dniu 24 czerwca 2016 r. utratę dowodu osobistego (...) wydanego w dniu 29 września 2014 r.

(zaświadczenie k. 79, zeznania Z. S. k. 127 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 90- 91)

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2016 r. Prokuratura Rejonowa Ł. umorzyła dochodzenie w sprawie wprowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniu 22 maja 2009 r. przedstawicieli Banku (...) S.A. w błąd co do osoby kredytobiorcy oraz podrobieniu podpisu Z. S. na umowie o kredyt gotówkowy (...) wobec danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

(postanowienie k. 80)

Pomiędzy dwoma podpisami o brzmieniu zbliżonym do S. figurujących na kopii umowy o udział w promocji Z. z miesięcznym zobowiązaniem, zawartej w dniu 5 lutego 2011 r., a sygnaturami porównawczymi Z. S., występują podobieństwa graficzne.

(opinia biegłej z zakresu ekspertyzy pisma k. 103- 108)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, a także na podstawie zeznań pozwanego i opinii biegłego z zakresu ekspertyzy pisma.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od Z. S. kwoty 553 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z (...) spółka z o.o., a objętej notą księgową o nr (...). Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa zaprzeczył, aby zawierał powyższą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny, czy powodowi przysługuje legitymacja procesowa czynna. W ocenie Sądu (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w

W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzitelność w stosunku do Z. S. wynikająca z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Co prawda powód przedłożył umowę ramową przelewu wierzitelności z dnia 26 marca 2012 r. i porozumienie stanowiące załącznik nr 3 do umowy ramowej przelewu wierzitelności z dnia 26 marca 2012 r. zawarte w dniu 25 kwietnia 2012 r. z (...) S.A. z siedzibą w W. oraz załącznik do Protokołu przekazania wierzitelności z 26 kwietnia 2012 r. objętych porozumieniem z dnia 25 kwietnia 2012 r. Jednak strona powodowa złożyła jedynie kserokopie powyższych umów i załącznika. Zgodnie z art. 129 § 2 i 3 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Zdaniem Sądu załącznik do Protokołu przekazania wierzitelności z 26 kwietnia 2012 r. objętych porozumieniem z dnia 25 kwietnia 2012 r. ma co najwyżej walor dokumentu prywatnego co w związku z treścią art. 245 kpc oznacza, że stanowi dowód tego, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie.

Powództwo podlegało oddaleniu również na skutek zarzutu pozwanego, że nie zawierał z (...) Centertel umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany od samego początku, czyli od momentu złożenia sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, do zamknięcia rozprawy, w tym również w złożonych zeznaniach, konsekwentnie zaprzeczał, aby zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z podniesionym przez Z. S. zarzutem oraz jego wnioskiem dowodowym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego. Biegła z zakresu ekspertyzy pisma stwierdziła, że nie można wypowiedzieć się w kwestii wykonawstwa przez Z. S. dwóch podpisów o brzmieniu zbliżonym do S. figurujących na kopii umowy o udział w promocji Z. z miesięcznym zobowiązaniem, zawartej w dniu 5 lutego 2011 r. Biegła wskazała jedynie, że pomiędzy dwoma podpisami, a sygnaturami porównawczymi Z. S. występują podobieństwa graficzne. Jednak biegła wyjaśniła, że nie może określić z czego te podobieństwa wynikają, czy z faktu, że pozwany jest autorem podpisów, czy z faktu, że podpisy powstały w wyniku naśladownictwa, czy też z faktu, że dowodowy dokument został zmontowany. Na koniec biegła R. H. wskazała, że do odpowiedzi na pytanie postawione w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, niezbędne jest udostępnienie do badań oryginału umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z tym zarządzeniem z dnia 13 września 2018 r. zobowiązano powoda przez pełnomocnika do złożenia w terminie 14 dni oryginału umowy zawartej w dniu 5 lutego 2011 r. Pomimo doręczenia powyższego zobowiązania w dniu 20 września 2018 r. strona powodowa nie przedstawiła przedmiotowego dokumentu. Z uwagi na postawę powoda, który nie przedstawił oryginału umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a także nie zajął żadnego stanowiska po doręczeniu odpisu opinii biegłej z zakresu ekspertyzy pisma, Sąd przyjął twierdzenia Z. S., w których zaprzeczył, aby zawarł przedmiotową umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, za udowodnione. Bierność procesowa strony powodowej przejawiająca się w niewykonaniu zarządzenia zobowiązującego do złożenia oryginału umowy, która uniemożliwiła wydanie katerycznej opinii przez biegłą R. H., nie może przecież obciążać strony pozwanej, która zgłaszając wnioski o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłego i własnego przesłuchania, dołożyła należytej staranności w wykazaniu prawdziwości swoich twierdzeń. Dodatkowo Z. S. przedstawił zaświadczenie, z którego wynika, że w dniu 4 września 2012 r. zgłosił utratę dowodu osobistego (...) wydanego w dniu 7 października 2002 r. Co prawda jak słusznie zwrócił uwagę pełnomocnik powoda, zgłoszenie utraty dowodu osobistego miało miejsce po upływie przeszło półtora roku od dnia zawarcia przedmiotowej umowy. Jednak należy zwrócić uwagę, że Z. S. zeznał, iż nie wie kiedy dokładnie utracił dowód osobisty i że mogło to nastąpić przed dniem 5 lutego 2011 r.

Należy również stwierdzić, że strona powodowa nie udowodniła roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Powód dochodzi zapłaty z tytułu kary umownej za niedotrzymanie warunków umowy zawartej na czas określony. Abonenta i pierwotnego wierzyciela wiązała umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarta w dniu 5 lutego 2011 r. na okres 36 miesięcy. Z tytułu zawarcia umowy (...) S.A. w W. przyznał abonentowi upust w wysokości

498 zł. Zgodnie z pkt. II ust. 2 powołanej umowy w przypadku niedotrzymania przez użytkownika warunków promocji skutkujących rozwiązaniem umowy, rozwiązania umowy przez użytkownika lub przez operatora z winy użytkownika, przed upływem terminu określonego w umowie operator może żądać od użytkownika zapłaty roszczenia w wysokości stanowiącej równowartość udzielonego upustu według wartości na dzień zawarcia umowy, wyrażającego się w różnicy pomiędzy ceną aparatu telefonicznego poza promocją, a ceną zakupu aparatu, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W tym miejscu należy przywołać identycznie, jak w przypadku omawiania braku legitymacji procesowej czynnej, argumenty dotyczące mocy dowodowej powołanej noty obciążeniowej wobec braku poświadczenia zgodności z oryginałem. Poza tym strona powodowa nie udowodniła faktu naruszenia przez abonenta warunków umowy, a mianowicie wypowiedzenia umowy przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań wynikających z umowy, co uzasadniałoby roszczenie operatora względem abonenta o zwrot przyznanej ulgi. Ponadto strona powodowa nie wykazała prawidłowości naliczenia kary umownej w kwocie 443,02 zł. Co prawda z umowy wynika wysokość ulgi przyznanej abonentowi, a jak już była o tym mowa powyżej, pkt. II ust. 2 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przewiduje możliwość naliczenia kary umownej, jednak jej wysokość zależy od okresu trwania umowy, gdyż kwota ulgi zostaje pomniejszona proporcjonalnie o jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Skoro umowa została zawarta w dniu 5 lutego 2011 r. na okres 36 miesięcy, a nota obciążeniowa została wystawiona w dniu 6 sierpnia 2011 r., to trudno stwierdzić, kiedy doszło do rozwiązania umowy, z jakiej przyczyny, a nawet czy taka okoliczność miała w ogóle miejsce. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że abonent powinien zapłacić mu należność w wysokości wskazanej w pozwie. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnych twierdzeń, nie mówiąc już o dowodach, dotyczących daty i przyczyny rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nie udowodnił również wysokości dochodzonego roszczenia, która była zależna od długości trwania umowy.

Poza tym w ocenie Sądu roszczenie powoda tytułem opłaty za niedotrzymanie warunków promocji, powinno podlegać oddaleniu, również z tego powodu, że powyższa kwota stanowi karę umowną zastrzeżoną na wypadek braku spełnienia świadczenia pieniężnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony, zawierające umowę, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem jest między innymi art. 483 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody, wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi, przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) nie mające charakteru dominującego, a przez to nie wpływające na charakter zobowiązania strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, w sprawie sygn. akt V CKN 171/00, LEX nr 52662). Tym samym to właśnie obowiązki, które można określić mianem podstawowych, decydują o charakterze zobowiązania strony i przesądzają, czy jest to zobowiązanie

pieniężne czy też nie. Obowiązki dodatkowe jako niemające podstawowego znaczenia dla zobowiązania stron, tj. nie wpływające na istnienie samego zobowiązania, nie wpływają również na jego charakter.

W przedmiotowej sprawie na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia określonych usług, natomiast abonent zobowiązany był do uiszczania opłat. Taka treść umowy stron pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż zobowiązania abonenta niewątpliwie były od początku zobowiązaniami stricte pieniężnymi,

Zastrzeżenie kar umownych w sytuacji, o której mowa, uznać należy za niedopuszczalne i jako takie w świetle przepisu art. 58 k.c. nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 90/05, M. Prawn. 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, sygn. akt III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, sygn. akt I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko wielokrotnie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi, między innymi w sprawach o sygnaturach III Ca 939/06, III Ca 466/08, III Ca 675/08, III Ca 681/07, III Ca 72/08.

Podnieść nadto należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Abonent nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu promocji. Postanowienia te zostały mu narzucone przez pierwotnego wierzyciela. Postanowienia o karze umownej kształtują prawa i obowiązki abonenta jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a tym samym nie wiążą abonenta.

W uzasadnieniu pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód powołał się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Można jedynie zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wiarygodność nie została zbyt na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji

- zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodował bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta. Zatem wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie jest samodzielnym dowodem nabycia przez stronę powodową wierzytelności wobec pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości i w związku z tym nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 6767,30 zł tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenie biegłej z zakresu ekspertyzy pisma.